

CINE SUNT CHRISTADELFIENII ?

Există în această lume oameni care și gândesc în mod deosebit la persoana și învățăturile Domnului Isus Christos. Dacă urmărim de-alungul timpului, Încă de când a apărut creștinismul și urmărit apoi în evoluția sa istorică, s-a e putut observa diferite forme, și o largă varietate de biserici și comunități, fiecare bazându-se pe fundamentele, învățăturile și practicile proprii. În învălmășeala rezultată din existența numeroaselor grupări așa-zis „creștine“, multe vor renunța chiar la scopul fundamental de a căuta „adevărul“, pierzându-și speranța.

Această lucrare este scrisă pentru a atrage atenția cititorului asupra cu existenței unei comunități de credincioși ai lui Christos, numiți „**Christadelfieni**“, organizați în grupuri răspândite pretutindeni în lume. Oriunde se află aceste comunități, ele se bazează pe aceleași fundamente de credință. La baza acestei credințe stă principiul adevărului, dat de Christos și apostolii Săi, în primul secol, principiu încă valabil și în zilele noastre. Sfintele Scripturi, atât Vechiul Testament, cât și Noul Testament, constituie unica lor autoritate.

O Comunitate Apostolică

Această comunitate nu are preoți sau pastori plătiți, nici vreun costum special pentru cel care predică; de asemenea, nu există un conducător sau consiliu legislativ. **Eccleziile** (termen grecesc desemnând „biserica“, potrivit Noului Testament) își organizează și administrează autonom propriile probleme; acest model este valabil pentru toate eccleziile de pretutindeni. Precum „bătrânii“ Noului Testament, deservenții sunt aleși periodic din rândurile membrilor eccleziilor. Ei sunt aceia care vor conduce și vor prezida întrunirile lor.

La serviciul divin comunitar pentru/La comuniunea pentru „**frângerea pâinii**“, din „*prima zi a săptămânii*“, se cântă imnuri, se spun rugăciuni și se citește din Biblie. Pâinea și vinul se împart între toți „frații și surorile“ prezente. Se fac colecte benevole pentru acoperirea tuturor cheltuielilor.

Dacă urmașii apostolilor, care au trăit în primul secol după Christos, ar fi putut să urmărească aceste întruniri, desigur că ar fi recunoscut modelul lor de organizare și adunare pentru rugăciunea comună, model descris în Noul Testament. Și așa cum primii discipoli sau ucenici ai lui Isus au proclamat mesajul speranței de viață, tot astfel se procedează și acum, ei adresându-se tuturor acelor care vor să-l asculte.

Christadelfienii își instruiesc copiii în Școlile de Duminică și în Grupurile de Tineret, pentru a-i pregăti pentru o viață demnă, în credință și ascultare a legilor lui Christos.

Numele „Christadelfieni“

Din primele lor zile, membrii acestei credințe au fost preocupați să-și stabilească propria identitate prin atribuirea unei denumiri. A fost ales termenul de Christadelfieni desemnând „**frați** (și bineînțelese și surori) **în Christos**“. S-a folosit acest nume pentru a se distinge această comunitate, cu mai bine de 120 de ani în urmă.

Încă din 1864 a apărut revista lunară *Christadelfian*, editată în Birmingham, Anglia. Ea continuă să apară și astăzi și cuprinde articole informative și știri despre eccleziile de pretutindeni. Sunt editate apoi multe alte cărți, broșuri și reviste, pentru uzul membrilor Christadelfieni sau al prietenilor acestora.

Alte organizații din lume își propun să predice Cuvântul Evangheliei în zone în care eccleziile sunt mici, sau încă nu există; de asemenea există comitete speciale responsabile cu predicarea Evangheliei în alte țări. O altă organizație tipărește și expediază studii biblice către Christadelfienii care locuiesc la o mare distanță de o ecclezie.

Se acordă o atenție deosebită celor handicapați și bătrâni, pentru care au fost organizate mai multe cămine în diferite țări. Contribuțiile voluntare au drept scop ajutorarea membrilor care

au nevoie.

O Entitate Distinctă

Ne întrebăm, de ce credința Christadelfiană ar trebui să ne atragă mai mult atenția decât altele, când cele mai multe pretind a se baza tot pe Biblie? Răspunsul corect ar fi următorul: înțelegerea învățăturilor Bibliei este diferită de la o credință la alta. În cazul nostru, diferența pleacă de la convingerile lui John Thomas, care studiind „Creștinismul“, acum 150 de ani, a ajuns la concluzia că acesta, așa cum era, nu reprezenta credința lui Christos și a apostolilor săi. Convins că adevărul poate fi descoperit numai din Biblie, Dr. Thomas s-a angajat într-un studiu aprofundat al Scripturilor. El nu a pretins să aibă vreo viziune sau revelație personală.

Se poate spune că John Thomas a reușit să înțeleagă „*Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a numelui Domnului Isus Christos*“ (Fapte 8:12) atât de diferit interpretate de diversele biserici și secte religioase.

Lucrările sale au atras apoi suportul altora, care au devenit convinși de valabilitatea concluziilor sale. Această înțelegere a adevărilor biblice a fost riguros verificată în tot acest răstimp de peste 150 de ani, iar punctele distincte ale credinței Christadelfiene de azi sunt rezultatul acestui proces.

Întreaga Biblie

Care este conținutul mesajului biblic și de ce este el diferit de ideile populare „creștine“? Ne bazăm pe următorul principiu de bază: Biblia trebuie înțeleasă ca un tot, în întregimea ei. Este ușor să susții anumite învățături acceptând doar anumite părți din Scripturi și neglijându-le pe celelalte, dar nu este o atitudine corectă. De exemplu, astăzi se obișnuiește să se omită Vechiul Testament, cu toate că documente precum: Legea, Psalmii și Profetii, au fost acceptate de Isus și de apostolii Săi, drept „*Cuvânt al Domnului*“.

Biblia trebuie considerată o unitate, în întregime; revelația lui Dumnezeu pentru omenire începe din paginile Vechiului Testament și este continuată și apoi extinsă în Noul Testament. Deci, întregul „*sfat al Domnului*“ (Fapte 20:27), derivă numai din întreaga carte, privită ca un tot și un întreg unitar.

Christadelfienii acceptă că întreaga Biblie a fost inspirată de Dumnezeu oamenilor, fiind „*Cuvântul Domnului*“ (2 Timotei 3:16). De aceea, ei o citesc în mod regulat și cu atenție. Există un *Plan de citire al Bibliei*, urmărit de toți Christadelfienii; ei reușesc astfel să citească Vechiul Testament o dată pe an și Noul Testament de două ori.

O problemă deosebită importantă ar fi următoarea: dacă cineva dorește într-adevăr să înțeleagă Biblia, trebuie să fie deschis în a găsi răspuns la toate întrebările și în primul rând, la cele legate de noi înșine. Biblia este cea mai realistă carte din lume, și ea confruntă aspectele cotidiene de viață cu gândirea și dorința noastră. Problemele umane legate de rasă și individ sunt în mod direct abordate. Este explicată inițial originea problemelor, ca apoi să descoperim soluția. Biblia este unica sursă din lume care realizează aceasta armonie între evenimentele și factorii istorici, pe de o parte, și viața umană, pe de altă parte.

Dumnezeu, Creator și Tată

Biblia îl descrie pe Dumnezeu drept Creator al cerurilor și al pământului. El este: „*Împăratul veșnicilor, al neamurilor, al nevăzutului*“ (1 Timotei 1:17).

Prin Duhul Său Cel Sfânt, expresie a puterii Sale, El controlează activitatea lumii, în conformitate cu scopul Său final privind omenirea. Sfințenia și adevărul sunt atributele Sale, iar atitudinea Sa față de rebeliunea continuă a oamenilor este de a ne mai îngădui încă, și a ne mai aștepta încă!

El se autodescrie ca fiind un Dumnezeu „*plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătațe și credincioșenie, care își ține dragostea . . . și iartă fărădelegea, răzvrătirea și*

păcatul“ (Exod. 34:6,7).

Acesta este deci portretul Creatorului Etern, o Ființă Supremă din punct de vedere moral, Cel care este Tată la toți cei care îl caută, potrivit Cuvântului Său. Și numai din Cuvântul Său, Biblia, omul poate învăța și afla voia Sa.

Pământul vital

Există o teorie conform căreia Biblia nu ar fi interesată de acest pământ, pe care locuim și de tot ceea ce se întâmplă aici. S-a spus să scopul ei ar fi „cerul“, viitoarea casă a celor credincioși. Aceasta este o mare eroare. Revelarea scopului lui Dumnezeu ne arată că El este în permanență interesat de pământ și de rasa umană. Astfel, chiar Dumnezeu spune:

„Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, L-a făcut și L-a întărit, L-a făcut, nu ca să fie pustiu, ci L-a întocmit ca să fie locuit“ (Isaia 45:18).

Dumnezeu S-a gândit la pământ ca la un tot, împreună cu națiunile care îl vor locui. Astfel, destinul marilor imperii a fost și este sub controlul lui Dumnezeu și soarta lor este pecetluită.

Marile probleme din zilele de azi au fost prevăzute și se cunoaște soluționarea lor: Stabilirea de către Dumnezeu a unei noi ordini pe pământ, ca unică metodă prin care atitudinea refractară a omenirii poate fi controlată.

Biblia, departe de a fi „altă lume“, este reală și practică și are în ultimul scop destinul întregii rase umane. Viziunea sa despre viitorul lumii reprezintă țelul suprem, pentru că:

„. . . pământul va fi plin de cunoștința Slavei Domnului, ca fundul mării, de apele care îl acopăr“ (Habacuc 2:14).

Această profecie a fost dată cu 600 de ani înaintea lui Christos și reprezintă gândul lui Dumnezeu despre pământ, reflectat în întreaga Biblie. El este întru-totul descoperit nouă, prin condiția noastră contemporană plină de probleme de nerezolvat, unică în istoria planetei noastre.

Gândul Lui Dumnezeu despre Israel

Un cititor atent al Bibliei nu ar avea nici un dubiu că națiunea Israel a ocupat un loc esențial în gândul lui Dumnezeu. Dar mulți oameni astăzi găsesc destul de dificilă această accepțiune, în legătură cu natura modernă a statului Israel. Ce a făcut să apară relația specială? Biblia ne arată că rasa umană, în primele secole ale existenței sale, a renunțat să se mai închine Domnului, și de aceea:

„Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie“ (Geneza 6:11)

De aceea a venit judecata Domnului prin potop. Omenirea era parcă predestinată și atrasă de răutate. De aceea, Dumnezeu a ajuns la concluzia că trebuie să-și aleagă și să-și șlefuiască o nație special urmărită apoi, și care să-I respecte Cuvântul său. Astfel, El l-a ales pe Avraam, un om credincios, căruia i-a făcut promisiuni concrete, cu privire la el și la urmașii săi, în legătură cu posedarea în viitor a pământului din Canaan (mai târziu Palestina, apoi Israel) și pentru a fi binecuvântat de toate popoarele (Geneza 12:1-3; 13:14-15).

Descendenții lui Avraam au fost eliberați și scoși din Egipt, prin puterea Domnului, ca apoi să se stabilească pe Pământul Promis, Israelul, în douăsprezece triburi. Acolo ei au trăit sub Lege, un sistem de legi și decrete, date lor de către Dumnezeu prin Moise, cu intenția de a-i pregăti pentru a deveni supușii Domnului.

În secolele următoare, evreii au neglijat în mod repetat credința și nu s-au mai închinat lui Dumnezeu, întorcându-se la idolii vecinilor păgâni. De aceea ei au fost pedepsiți, fiind alungați de pe pământurile lor prin invazia unor puteri străine. Ei au trăit timp de secole împrăștiați pretutindeni și persecutați, așa după cum Dumnezeu îi atenționase că se va

întampla (Deuteronom 28). Cu toate acestea, în tot timpul acestor rătăcirii pe meleaguri străine, în exil, sau pe pământul Israelului, evreii și-au păstrat credința în Cuvântul Domnului.

Promisiuni către Patriarhi

Promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam, nu se referea numai la națiunea Israel. Avraam trebuia să devină: „*tatăl mai multor neamuri*“ (Geneza 17:5). Este vorba de asemenea de un descendent evreu, cu totul deosebit de ceilalți, cel prin care avea să se îndeplinească promisiunea de binecuvântare a tuturor popoarelor. Acest descendent, despre care s-a vorbit cu mult timp înainte, era Domnul Isus Christos.

Apoi, promisiunile de mai târziu făcute lui David, unul din regii Israelului, vor conține în detaliu ceea ce va face Isus:

„*Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția lui nu va avea sfârșit*“ (Luca 1:32,33).

Scopul lui Dumnezeu cu Israel, a fost de a-l face drept centru de pregătire pentru credincioși, cu secole înainte de Christos, într-o lume păgână. Apoi s-a născut Isus, cel care a proclamat Buna Vestire a venirii tuturor celor credincioși, copiii ai lui Avraam, prin credință și a moștenirii promisiunilor sale. De aceea, apostolul Pavel scria:

„*Dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța lui Avraam“, moștenitori prin făgăduință*“ (Galateni 3:27-29).

Adevărul despre Omenire

Încă din zorii istoriei, oamenii au căutat să se consoleze cu idei și răspunsuri care să le mulțumească, chiar și în ultima speranță. Biblia, în schimb ne explică adevărata origine și direcție a rasei umane. Ea ne dezvăluie cine suntem noi, puterile și slăbiciunile noastre. Am fost creați, după imaginea lui Dumnezeu; iată de ce ne-a fost înzestrată mintea cu atât de minunate capacități. Putem raționa; conștiința ne atenționează atunci când greșim. Și, dacă totuși avem această putere a voinței, înseamnă că putem să luăm decizii care pot să ne afecteze și să ne schimbe decisiv viața.

Dar există în noi și acea dorință naturală, puternică, de a ne crea satisfacția; suntem de aceea indulgenți cu noi înșine, și ne apărăm cu mândrie. Întreaga istorie a omenirii este o înregistrare a modului în care ființele umane și-au lăsat dorințele să-i domine. Răutatea și suferința nu au apărut decât ca un inevitabil rezultat.

Omul este Muritor

De ce ar fi natura omului destinată morții? Deoarece, spune Biblia, primilor ființe umane li s-a dat o șansă, dar aceștia au preferat să se automulțumească, încalcând porunca dată de Dumnezeu. A fost un act de rebeliune pe care Biblia l-a numit „**păcat**“. Consecința a fost „**moartea**“, condiție în care toate ființele umane sfârșesc în mod natural prin moarte. Deci, vom muri pentru că suntem muritori. Dacă am fi fost lăsați „de capul nostru“, atunci am fi mers sigur la „autodistrugere“, adică la încetarea existenței fără nici o speranță. Morții sunt întinși fără conștiință în mormânt, ei nu simt nici o durere, dar în schimb, „*dorm în țărâna pământului*“ (Daniel 12:2).

Idea larg răspândită potrivit căreia omul ar avea „**suflet nemuritor**“ și că își va continua viața eventual „în cer“, nu este o învățatură biblică; originea acestei idei o găsim în surse grecești, timpurii. Teoria absorbită din aceste origini păgâne a devenit învățatură creștină și reprezintă doar una din multe alte importante alterări de credințe creștine, survenite pe parcursul istoriei.

Dar există și speranță, o speranță unică. Mormântul nu trebuie să fie sfârșitul pentru noi. Vom înțelege în continuare de ce!

Natura Lui Isus

Există un rezultat foarte important al cunoașterii naturii noastre umane: descifrarea semnificației vieții și morții lui Isus Christos, și, prin aceasta, locul nostru planului lui Dumnezeu cu omenirea.

Evanghelia lui Luca descrie cum Isus a fost născut de o tânără femeie israelită, Maria din Nazaret, prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Astfel, Isus a fost născut ca „fiu al omului“ prin mama sa. De aceea, el a moștenit natura noastră fizică, în totalitate, și în consecință, și „în toate lucrurile a fost ispășit ca și noi“ (Evrei 4:15). Dar el a fost și “Fiul lui Dumnezeu”, deoarece Dumnezeu i-a fost în realitate Tată. Isus a depășit orice ispășă și a rămas fără de păcat. S-a supus întotdeauna voinței Tatălui. În grădina Ghetsimani el spune:

„*Facă-se nu voia Mea, ci a Ta*“ (Luca 22:42).

Astfel Isus a rămas „fără de păcat“ și a devenit, prin moartea Sa pe cruce, ultimul sacrificiu pentru păcat, „*Mielul lui Dumnezeu, cel care ridică păcatul lumii*“ (Ioan 1:29). Corpul său a fost dat jos de pe cruce și înmormântat. Însă Dumnezeu nu a putut să lase pe vecie, în mormânt, un om atât de perfect în credința sa. De aceea, El nu a permis și nu a lăsat ca „*trupul lui să vadă putrezirea*“ (Fapte 2:31) și l-a ridicat din moarte a treia zi. Isus, dăruit cu o natură nemuritoare, a dovedit că „*moartea nu mai are nici o stăpânire asupra lui*“ (Romani 6:9). Apoi, Isus s-a ridicat la ceruri pentru a sta la dreapta Tatălui.

Fiul lui Dumnezeu și nu Dumnezeu Fiul

O concluzie foarte importantă, care ar rezulta din moartea lui Isus, ar fi aceea că el nu a fost numai un exemplu sublim de nobil auto-sacrificiu; a fost răscumpărarea vitală pentru păcat, pentru ca noi, cei păcătoși să avem speranță. Este dramatic faptul că în teoria Creștinismului popular, această înțelegere a fost pervertită de doctrina Trinității, la 300 de ani după învierea lui Isus, ca rezultat al disputelor din interiorul Bisericii. Crezurile care exprimă Trinitatea au fost decizii ale Conciliilor Bisericii Catolice din secolele patru și cinci. Învățăturile lor nu pot fi găsite în Biblie. Ideea unui preexistent „**Dumnezeu Fiul**“, în ceruri, schimba rostul experienței unice a lui Isus, responsabilitatea sa de „**Fiu al omului**“, cât și cea de „**Fiu al Domnului**“, îndepartează adevărata semnificație a vieții și morții Sale, ca răscumpărare pentru păcatul nostru, al tuturor oamenilor.

În mod similar, Sfântul Duh nu este prezent în Biblie ca a treia „persoană“ a Trinității. El este puterea prin care Dumnezeu își realizează planurile Sale, atât fizic, cât și spiritual. El este întotdeauna sub controlul Tatălui și mai târziu al Fiului, dar niciodată nu a fost reprezentat ca acționând independent de ei sau ca obiect al închinării.

Se poate astfel vedea, că o dreaptă înțelegere a naturii umane și a naturii lui Isus, ar pune pe acesta în centrul planului lui Dumnezeu de mântuire a omenirii de păcat și moarte. Acesta este adevăratul sens al Evangheliei. Și numai în Biblie putem găsi adevărurile vitale despre Isus Christos.

Diavolul și Satana

Cunoscând adevărul despre natura omului, acesta ne va fi de un mare ajutor pentru a înțelege noțiunile de „**diavol**“ și „**Satan**“, găsite în Biblie. Acești termeni au o lungă și veche tradiție printre superstițiile omenești despre un Spirit al Răului, care ar acționa contra lui Dumnezeu și ar tenta pe om spre rău. Înțelegerea populară a acestor termeni nu se bazează pe Biblie, ci pe alte teorii împrumutate din credințele păgâne, cu mult timp înaintea Creștinismului.

Acolo unde scriitorii Bibliei, sub inspirația lui Dumnezeu au avut ocazia să folosească acești termeni--rar folosiți în Scriptură--au reprezentat numai tendințele rele ale naturii umane. Este semnificativ faptul că peste tot în Biblie păcătoșii nu sunt încurajați niciodată să blameze pe cineva, sau ceva, decât pe ei înșiși și rățacirile lor. Dușmanul persistent al lui Dumnezeu este mîntea omenească, și dorințele ei de satisfacere.

Adevărata învățătură a Bibliei despre natura umană ne înlătură teama de vreun diavol supranatural și ne arată în mod evident unde poate fi găsit dușmanul lui Dumnezeu.

Vestea bună

Biblia, după cum am văzut, descoperă toată slăbiciunea naturii umane, ca și distrugerea ei în mormânt. Evanghelia este un mesaj al speranței. Este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire“, (Romani 1:16), eliberarea noastră de sub imperiul păcatului și a consecinței sale, „moartea“. Iată de ce Evanghelia Biblică este „*buna vestire*“.

Mesajul său este un apel către fiecare om (fie bărbat sau femeie), pentru „**pocăință**“, și apoi pentru „**promisiunea de viață**“. Dumnezeu nu dorește ca omul să fie distrus ci, după cum spune apostolul Petru: „*nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*“ (2 Petru 3:9). Ce trebuie să înțelegem prin termenul „pocăință“, este explicat de Petru printr-o definiție: „*a veni la cunoaștința adevărului*“ (1 Timotei 2:4). Descoperind „adevărul“ despre sine însuși și cunoscând planul de mântuire al lui Dumnezeu prin Christos, omul credincios va primi de la Domnul „**o altă minte**“. Pocăința nu este un act emoțional, care să treacă după ce a fost înfăptuit, ci o clarificare netă a poziției credinciosului, care, prin cunoaștințele sale înțelese bine, își mărturisește păcatul în fața Domnului, se roagă pentru iertare și își redirecționează viața în armonie cu legile lui Christos.

Botezul

Când acest statut al minții a fost realizat, cei ce credeau în Christos în timpurile apostolice au fost „botezați“ prin scufundare totală sub apă. Astfel erau „*îngropați în Christos, prin botez*“ (Coloseni 2:12); ei mureau simbolic împreună cu El pe cruce, ca apoi să se ridice din moarte la „viața veșnică“, prin ieșirea din apă, la un „**nou fel de viață**“. Iată de ce se cere și astăzi adevăratului credincios acest act. Și nici o autoritate nu a modificat această lege până în zilele noastre.

Dumnezeu, prin slava și măreția Sa, este întotdeauna gata să-i accepte pe aceia care își însușesc această atitudine, și le iartă păcatele, la toți aceia care intră în comuniune cu El. Astfel, toți cei care erau îndepărtați de Dumnezeu prin păcat, pot deveni fii și fiice ai lui Dumnezeu prin ascultare și credință. Vor deveni astfel, moștenitori ai vieții veșnice, conform promisiunii lui Dumnezeu. Și chiar dacă moartea îi va lua, ei vor muri în deplină siguranță în reînvierea lor, în ridicarea din moarte în ziua revenirii lui Christos. Răsplata pentru credință va fi „**natura nemuritoare**“, după cum Isus spunea: „*nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii*“ (Luca 20:35-36).

Dacă acești credincioși ar trăi în ziua reînținerii lui Isus, vor avea parte de schimbarea naturii lor: din muritori devenind nemuritori. Astfel va fi realizat și cel mai bine cunoscut vers din Noul Testament:

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică*“ (Ioan 3:16)

Împărăția lui Dumnezeu

Presupunând că adevărul despre natura umană a fost înțeles, vom putea afla și de ce guvernele omenești, de-a lungul secolelor, în istorie, nu au reușit să întemeieze o pace veșnică pe pământ. Minte omului este lipsită de puterea necesară rezolvării în bloc a problemelor omenirii. Biblia, însă, încă din începuturi ne descoperă soluția. Intervenția lui Dumnezeu în afacerile umane într-un moment critic al istoriei este o profecție fermă a Bibliei.

Reînținerarea lui Isus Christos pe pământ, exact în același mod cum acesta l-a părăsit, este speranța unanimă a credincioșilor, încă din primele momente ale Creștinismului. Biserica, însă a abandonat această idee, deoarece Isus nu a venit atât de curând cât se sperase și, poate și mai mult, datorită credinței populare că toți credincioșii vor fi răsplătiți la moarte în cer. Dar, Noul Testament repetă insistent despre această „A Doua Venire“, pe care apostolii au

garantat-o în scrierile lor.

Atunci când va veni Isus

Scopul reînnoierii lui Christos va fi restabilirea autorității lui Dumnezeu pe pământ. Întâi va fi o judecată--o alta învățatură clară din Biblie, acum total desconsiderată. Isus, scrie Pavel către Timotei:

„are să judece și vii și morții și pentru arătarea și Împărăția Sa“ (2 Timotei 4:10).

După învierea celor care au înțeles Cuvântul Domnului, aceștia *„vor apare în fața scaunului de judecată al lui Christos“* pentru a primi răsplata faptelor lor, *„după binele sau răul pe care îl va fi făcut“* (2 Corinteni 5:10).

Apoi va veni rândul națiunilor cărora li s-a spus: *„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui“* (Apocalipsa 14:7). Biblia nu lasă nici un dubiu asupra faptului că multe guverne ale diferitelor națiuni vor refuza această închinare. Va începe o reeducare a oamenilor de pe pământ în noua Împărăție al lui Dumnezeu, cu Isus Christos ca Împărat. Când voința lui Dumnezeu va fi înțeleasă și îndeplinită, atunci pacea și dreptatea vor domni printre oameni, în sfârșit.

Viața de discipol

Crezând în Evanghelie, așa cum o prezintă Biblia, vom observa o schimbare deosebită în proprie concepția de viață. Un adevărat urmaș al lui Christos va căpăta o nouă dimensiune a vieții sale, în care voința lui Dumnezeu este suverană și Christos este Împărat. Împărăția pe care Isus o va întemeia la a doua sa venire îi va aparține. Prin urmare, să urmăm porunca apostolică: *„Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul“* (1 Petru 2:13), și supuneți-va și ascultați de legile autorităților, atât timp cât nu intră în conflict cu legea lui Dumnezeu. Atunci *„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni“* (Fapte 5:29). Când națiunea sa merge la război, cel care a acceptat învățăturile Noului Testament, nu va putea lupta pentru vreun guvern omnesc, și în nici să distrugă pe vreun alt om. Christadelfienii întotdeauna au refuzat să facă parte din forțele armate și multe guverne le-au recunoscut sinceritatea convingerilor lor.

Pacea minții

Dar, cel mai mare impact este în viața personală a credinciosului. Acum i s-au deschis ochii asupra mândriei umane. Îl are de exemplu pe Isus care a dat la o parte toate dorințele umane pentru a îndeplini astfel voința Domnului. Recunoscând marele har primit prin iertarea păcatelor de către Dumnezeu, credinciosul va trebui să-și extindă dragostea și bunătatea sa către ceilalți, fiind onest și corect în tot ceea ce face. Cu toate că idealul nu poate fi obținut, ținând totuși seama de slăbiciunea umană, se va obține o atitudine de pace, de calm și confort.

Christadelfienii știu din Scriptură că timpurile prezente ale dominării omului de către om, sunt spre sfârșit. Și atât cât mai rămâne timp, ei îi invită pe toți să reexamineze adevăratele învățături ale Bibliei. Iar dacă vor înțelege **„adevărul“**, viața le va fi schimbată. Vor deveni mai puternici prin credința în Dumnezeu, având asigurarea Tatălui că Isus le va fi Mediator; în această viață de credință se vor bucura de comuniunea tuturor celor care cred în aceleași lucruri.

Dumnezeu încă îi cheamă pe oameni să se pregătească pentru Împărăția Sa. Viitorul vostru depinde de răspunsul fiecăruia.

FRED PEARCE